อ่านผู้ชาย : อ่านจดหมายรักยาขอบ

โดย รัฐพงศ์ ภิญโญโสภณ

1 INT. โรงละคร - DAY

FADE IN:

โรงละครมืดทึบค่อยๆ สว่างขึ้นเห็น **ผู้กำกับ - ชายหนุ่ม วัย 32 ปี** นั่งเพียงลำพังในโรงละคร เขานั่งเขียนหนังสือช้าๆ **นักแสดง - หญิงสาว วัย 20 ปี** เดินถือหนังสือ "จดหมายรักยาขอบ" เข้ามา

ผู้กำกับ อ่านจบหรือยัง?
นักแสดง ...อ่านจบแล้วค่ะ
ผู้กำกับ แล้วหยิบบทติดมาหรือเปล่าครับ
นักแสดง เอามาพี่...นี่ไง

นักแสดงหยิบบทละครจดหมายรักยาขอบออกมาจากกระเป๋า

ผู้กำกับ อ่านแล้วเป็นยังไงบ้าง
นักแสดง พี่...หนูขอถามโง่ๆ คำถามนึงก่อนเลยนะ
จดหมายรักยาขอบนี่เรื่องจริงหรือเรื่องแต่งเหรอคะพี่
ผู้กำกับ ทำไมคิดว่าเป็นเรื่องแต่งล่ะ
นักแสดง ก็เรื่องแต่งที่เขียนเป็นจดหมายก็มี เรื่อง นิกกับพิมไง...
ผู้กำกับ ...เราอ่านแล้วคิดว่าเป็นเรื่องจริง หรือเรื่องแต่งล่ะ
นักแสดง ...เรื่องจริงมั้ง...
ผู้กำกับ ใช่เป็นจดหมายจริง ๆ ...ของนักเขียนชื่อคุณ โชติ แพร่พันธุ์
นักแสดง แล้วทำไมพี่ชวนหนูมาเล่นเป็นพนิดา...
ผู้กำกับ แล้วเราอยากเล่นหรือเปล่าล่ะ...
นักแสดง ก็อยากลองดูอ่ะพี่
ผู้กำกับ ลองคิดดูสิครับ... ว่าคุณเหมือนพนิดาตรงไหนบ้าง
นักแสดง ก็... เป็นผู้หญิง...

นักแสดงหัวเราะเล็กน้อย ผู้กำกับลอบมองยิ้มเขินนิด ๆ

ผู้กำกับ รู้แล้วว่าเป็นผู้หญิง
นักแสดง อายุประมาณ 20 เท่ากัน...
ผู้กำกับ อายุไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย
นักแสดง ไม่รู้อ่ะ

ผู้กำกับนิ่งไปสักครู่ ครุ่นคิด

ผู้กำกับ เธอมีเสน่ห์ที่พี่คิดว่าเป็นแบบเดียวกับที่พนิดามี
นักแสดง ยังไงนะคะพี่...?

ผู้กำกับนิ่ง ทั้งคู่นิ่งไปชั่วขณะ ก่อนที่ผู้กำกับจะตัดสินใจพูดขึ้นมา

ผู้กำกับ คุณคิดว่าพนิดาชอบยาขอบมั้ย?
นักแสดง หนูคิดว่าพนิดามีใจให้ยาขอบนะ
ผู้กำกับ แตพนิดาก็รู้ว่ายาขอบมีเมียแล้วถึง 4 คน...

นักแสดงคิดนิดหนึ่ง

นักแสดง เอาจริง ๆ นะพี่ ไม่มีผู้หญิงที่ไหนอยากไปรักคนที่มีเมียแล้วตั้ง 4 คนหรอก ที่ทั้งคู่เขียนจดหมายหากันแบบนี้คงเป็นเพราะยาขอบคงเป็นคนที่ใช่สำหรับพนิดาจริงๆ
ผู้กำกับ เอาเข้าจริง พี่ไม่เข้าใจพนิดานะ คือ เธอหน้าตาดี รวยด้วย ฉลาดด้วย ทำไมต้อง...
นักแสดง พี่...ถ้าเป็นไปได้ทั้งยาขอบกับพนิดาคงอยากเจอกันตอนที่ทั้งคู่ยังไม่มีใครมากกว่า
ผู้กำกับ นี่ไงพี่ถึงคิดว่าหรืออันที่จริงพนิดาไม่ได้รักยาขอบหรอก
นักแสดง พี่จำได้ไหม ในจดหมายพนิดาเคยถามยาขอบว่า...

ทั้งคู่นิ่งไป

2 INT. โลกในจินตนาการ - NONE

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับนั่งลงเขียนจดหมาย พร้อมพูดข้อความไปด้วย การแสดงเปลี่ยนเป็นการสวมบทบาทโดยนักแสดงสวมบทบาทเป็นพนิดา ส่วนผู้กำกับสวมบทบาทเป็นยาขอบ

นักแสดง รู้ไหมคะ ทำไมดิฉันจึงรักคุณ
ผู้กำกับ เราไม่ใช่คนรูปสวยรวยทรัพย์ หาคำตอบไม่พบว่าเหตุไฉนไยเธอจึงมารักเรา จึงตอบอย่างโง่ที่สุดแต่เป็นจริงที่สุดคือไม่ทราบ
นักแสดง ถ้างั้นขอให้ทราบ เมียมีอยู่ด้วยกันถึง 4 คนเดี๋ยวนี้ยังมาเกี้ยวเขาได้นะใจคอ...ฉันรักคุณ เพราะฉันไม่รักตัวเอง

ทั้งคู่นิ่งไป

3 INT. โรงละคร - DAY

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับกลับมาแสดงเป็นปกติตามธรรมชาติ

นักแสดง พี่... ผู้หญิงน่ะ ถ้าไม่รักเขาไม่มานั่งทำอะไรแบบนี้หรอก เธอคงอยากให้ชีวิตยาขอบดีขึ้นจริง ๆ

ผู้กำกับ แล้วเราว่าชีวิตของยาขอบดีขึ้นจริงมั้ย
นักแสดง ในช่วงที่พนิดาอยู่ ก็น่าจะดีขึ้นนะ
ผู้กำกับ แล้วก่อนหน้านั้นไม่ดียังไง

นักแสดงครุ่นคิดนิดหนึ่ง

นักแสดง ก็เหมือนที่พี่อ่านเมื่อกี้ไง เขาเหลวไหล จิตใจไม่จดจ่ออยู่กับงาน
ผู้กำกับ หรืออันที่จริงยาขอบทำงานเพราะอยากให้คนเก่าของเขาเห็นว่าเขามีคุณค่า
นักแสดง โธ่พี่ ! เขาจะทำแบบนั้นทำไม
ผู้กำกับ ถึงยาขอบไม่ต้องทำตัวดีเด่อะไร พนิดาตอนนั้นที่ชอบยาขอบก็คงไม่ไปไหนหรอกมั้ง
นักแสดง ไปสิ...พี่ ถึงพนิดารักยาขอบยังไง พนิดาก็ต้องการความมั่นคงในชีวิตนะ
ผู้กำกับ ยาขอบมีตังค์นะ ไม่ใช่ไม่มี เขาเป็นนักเขียนที่หาเงินได้มากที่สุดคนนึงในสมัยนั้นเลยนะ
นักแสดง ก็ใช่นะคะ...แต่ถ้าทำแบบนี้มันได้ใจกว่าไง มันแปลว่ายาขอบอยากเอาชนะใจพนิดา แล้วก็อยากพิสูจน์ให้เธอเห็นว่าเขาจริงจัง
ผู้กำกับ แต่ถึงทำขนาดนี้บางทีพนิดาก็ยังตั้งคำถามกับใจของยาขอบนะ

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับนิ่งไป

4 INT. โลกในจินตนาการ - NONE

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับแสดงสวมบทบาทโดยนักแสดงสวมบทบาทเป็นพนิดา ส่วนผู้กำกับสวมบทบาทเป็นยาขอบ

นักแสดง คนชั่วช้าที่ดารัก... แว่บหนึ่งที่คิดขึ้นมาคือการที่คุณเป็นคนวิเศษในด้านเขียนหนังสือจนคนหลงใหลไปทั่วนี้ จดหมายของคุณที่เขียนถึงดานั้นจะมีเขียนขึ้นด้วยความชำนาญในการสร้างตัวอักษรที่ผูกใจคนละหรือ เพียงคิดก็ทำให้หมดกำลังใจ
ผู้กำกับ การเป็นคนเขียนหนังสือซึ่งใครๆ ก็ชมว่าเก่งนั้น กลายเป็นความเคราะห์ร้ายอย่างหนึ่งในคราวที่เอาหัวใจรักของตนจริงๆ ออกมาเขียน ฉันรักคุณด้วยความไม่ชำนาญ เพราะความซื่อสัตย์และจริงใจในเรื่องนั้นหาใช่ความชำนาญของฉันไม่
นักแสดง ดาผู้เดียวเท่านั้นดอกที่เป็นฝ่ายมั่นใจและชะล่าใจในหัวใจของคุณ ซึ่งใครๆ เขาก็เชื่อกันทั้งนั้นว่าคุณเป็นคนทศนิยมไม่รู้จบสำหรับความรักและคนรัก

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับนิ่งไป

5 INT. โรงละคร - DAY

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับกลับมาแสดงเป็นปกติตามธรรมชาติ

นักแสดง มันไม่แปลกหรอกพี่ ที่พนิดาจะตั้งคำถามอะไรพวกนี้
ผู้กำกับ ทำไมคิดแบบนั้น...
นักแสดง พี่...พี่คิดว่าพนิดาไม่อึดอัดเหรอ
ผู้กำกับ อึดอัดสิ
นักแสดง ทั้งอึดอัดทั้งกลัว ทั้งรู้สึกผิด ที่พนิดาอยู่ก็อยู่เพราะรัก...
ผู้กำกับ ไอ้ตัวความรักนี่มันคืออะไรกันนะ...
นักแสดง ความรักก็คือความรักแหละพี่...
ผู้กำกับ คนเราพอรักปากก็บอกว่าพร้อมยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ชีวิตตัวดีขึ้น แต่พอได้มาจริงๆ ก็ไม่เห็นคุณค่า นี่ถ้ายาขอบได้คู่กับพนิดาจริง ยาขอบจะดีได้อย่างที่สัญญากับพนิดาไว้หรือเปล่า?
นักแสดง ก็ใช่... ถ้าความรักมันเป็นเพียงก้อนความรู้สึก ณ ขณะนั้นนะ แต่ยาขอบ พนิดา เขามองไปไกลกว่านั้นเขามองไปถึงการมีอนาคตร่วมกัน การมีวิถีชีวิตเคียงข้างกันในฐานะนักเขียน
ผู้กำกับ ที่น่าตั้งคำถามคือ พนิดากับยาขอบจะใช้ชีวิตเคียงข้างกันได้จริงเหรอ...

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับนิ่งไป

6 INT. โลกในจินตนาการ - NONE

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับนั่งลงเขียนจดหมาย พร้อมพูดข้อความไปด้วย การแสดงเปลี่ยนเป็นการสวมบทบาทโดยนักแสดงสวมบทบาทเป็นพนิดา ส่วนผู้กำกับสวมบทบาทเป็นยาขอบ

นักแสดง นี่ดาจะทำอย่างไรดี เวลานี้รู้สึกเหมือนว่าสายตาทุกๆ คู่มองดา อย่างน่าสมเพชและสมน้ำหน้า เพราะเหมือนกับขโมยที่พยายามหาโอกาส ขโมยทรัพย์สินสมบัติของคนอื่น ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่เต็มอกว่าเจ้าของเขาหวง
ผู้กำกับ อย่าให้เรื่องนี้มาบีบหัวใจเรา เราอยู่กันในโลกของเราที่ไม่มีใครเข้ามาเกี่ยวข้องเลย โลกซึ่งดาเป็นนายของฉันคนเดียว และฉันก็มิได้เป็นทาสใครนอกจากดา
นักแสดง ดูเถิดเรามีความสุขกันแต่เพียงในความฝัน เมื่อไหร่หนอเราจึงจะได้มีความสุขกับสิ่งที่เป็นความจริงนั้นบ้าง

ผู้กำกับ ฉันรักคุณทุกวันนี้ นึกทุเรศในความที่เกิดพิจารณาตัวเองขึ้นมา ฉันไม่ควรจะเรียกใครว่าไก่อ่อนมากกว่าที่จะเรียกตัวเอง มันอิ่มใจ-วิตก เหมือนตัวเป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่ใช่ตัวตนดั้งเดิมของตน ถ้าเลิกได้ ตัดได้ก็จะเลิกและตัดความคิดถึงเสีย แต่นี่ไม่รู้จะทำอย่างไร กับสิ่งที่เกิดขึ้นในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ รู้สึกเป็นกรรมมากกว่าเป็นกุศล เป็นกรรมที่แสนจะชื่นใจและหมดหนทางและวิธีที่จะปลีกตัวให้พ้นไป เป็นการประหลาดที่สุด ที่ฉันรู้สึกอยากกอดพนิดาไว้กับอกฉันเองเท่าๆ กับ อยากเห็นวันที่ดาผละจากฉันไปสู่อ้อมกอดของคนอื่น

7 INT. โรงละคร - DAY

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับกลับมาแสดงเป็นปกติตามธรรมชาติ นักแสดงนิ่งไปครู่หนึ่งครุ่นคิด

นักแสดง หนูสงสัยว่าทำไมยาขอบถึงอยากให้พนิดาไปสู่อ้อมกอดคนอื่น
ผู้กำกับ เพราะเขารู้... ว่าเขาไม่ดีพอสำหรับพนิดา
นักแสดง สำหรับพี่... ยังไงคือดีพอ...
ผู้กำกับ ในกรณีของยาขอบนะ... เขาคงคิดว่า อยู่กันไปก็มีแต่ปัญหาสังคมไม่ยอมรับ
นักแสดง ดีพอ หรือไม่ดีพอ ไม่มีใครรู้อนาคตหรอกพี่...
ผู้กำกับ ถ้าพี่เป็นยาขอบ... พี่คงทำแบบเดียวกัน...

8 INT. โลกในจินตนาการ - NONE

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับนั่งลงเขียนจดหมาย พร้อมพูดข้อความไปด้วย การแสดงเปลี่ยนเป็นการสวมบทบาทโดยนักแสดงสวมบทบาทเป็นพนิดา ส่วนผู้กำกับสวมบทบาทเป็นยาขอบ

ผู้กำกับ ดวงใจ... ฉันตื่นตอนใกล้สว่างเต็มทีแล้ว คิดถึงดาเป็นสิ่งแรกเมื่อลืมตาขึ้น แล้วก็เลยเป็นทุกข์ไปถึงว่า ความฉลาดของครอบครัวที่ได้ชี้แจงให้ดาเห็นความจริงว่า ฉันเป็นคนไม่มีค่าอะไรเลยนั้นอาจทำให้ดามาพูดกับฉันในวันนี้ว่า เดี๋ยวนี้ดาเป็นของแม่และของพี่แล้ว มิได้เป็นของฉันแม้แต่ในทางจิตใจ ขอให้เราปิดฉากกันเสียที

นักแสดง จากชีวิต... อันใดที่ต้องการอันนั้นย่อมได้ แต่ได้มาแล้วก็ต้องเสียไป เหลือแต่ความทรงจำอันแสนสุขและปวดร้าวระคนกัน จริงแท้หรือว่ามีรักแล้วร้างไปนั้นดีกว่าไม่เคยมีรักเสียเลย ชีวิตที่ผ่านมามันมีสองด้านเสมอ คือด้านนอกและด้านใน ดาอยากให้เหลือเพียงด้านเดียวเท่านั้น บางทีมันจะทำให้เป็นคนโดยสมบูรณ์ขึ้นบ้างกระมัง
แต่ถ้าว่าทุกๆ อย่าง มันก็เป็นเพียงความฝันและความฝัน สิ่งเดียวเท่านั้นที่ประโลมใจในโลกความจริงที่ประจักษ์อยู่ล้วน แต่เป็นสิ่งประหารใจ ดาคิดถึงคุณ เกินกว่าที่ปากคนหรือปากกาจะพรรณนาได้ แต่ก็ได้เพียงเก็บความคิดถึงนั้นไว้กับสมอง บางครั้ง และบ่อยครั้ง อยากจะมีอกใครคนนึงเป็นที่ซบสะอื้นในยามระบายความคับแค้นแสนสาหัส แต่ก็มองไม่เห็นเลย ก็ได้แต่กล้ำกลืนความระทมนั้นไว้ในใจเท่านั้นเอง อยากจะเขียนพรรณนาถึงความรู้สึก ตามความจริงใจของตน แต่ก็ไม่มีทางจะทำได้ ก็ได้แต่คิดไปๆ จนสุดท้าย ก็คงจะตายไปกับความคิดนั่นเอง... จากใจ ดา

9 INT. โรงละคร - DAY

ทั้งนักแสดงและผู้กำกับกลับมาแสดงเป็นปกติตามธรรมชาติ นักแสดงนิ่งไปครู่หนึ่งครุ่นคิด

นักแสดง พี่ถามหนูมาเยอะแล้ว หนูขอถามพี่สักคำสิ
ผู้กำกับ เอาสิ
นักแสดง ทำไมพี่ถึงอยากเอาเรื่องนี้มาทำเป็นละคร
ผู้กำกับ ...พี่อิจฉายาขอบ
นักแสดง อิจฉาอะไรพี่ อิจฉาที่เขาเขียนหนังสือดีกว่าพี่เหรอ
ผู้กำกับ ไม่ใช่... พี่อิจฉาที่เขาได้พบพนิดา
นักแสดง พี่ไม่รู้เหรอว่าสุดท้ายยาขอบกับพนิดาก็ไม่ได้แต่งงานกัน
ผู้กำกับ พี่รู้... สุดท้ายเขาก็ทำได้เพียงกอดพนิดาในความฝัน
นักแสดง แล้วพนิดาก็ไปแต่งงานกับผู้ชายคนอื่น จากนั้นไม่กี่ปียาขอบก็ติดเหล้าอย่างหนักสุดท้ายก็ป่วยตาย...
ผู้กำกับ พี่ก็รู้อีกนั่นแหละ
นักแสดง แล้วพี่อิจฉาอะไรเขา
ผู้กำกับ ... คิดว่ามีกี่คนบนโลกใบนี้เหรอที่จะได้เจอคนที่เขารักโดยไม่ต้องตั้งคำถามอะไร... พี่อิจฉาที่อย่างน้อยยาขอบก็รู้ว่าในโลกนี้มี "พนิดา" อยู่จริงๆ
นักแสดง แล้วพี่คิดว่ายาขอบเสียใจมั้ยที่ไม่ได้ร่วมชีวิตกับพนิดา
ผู้กำกับ เสียใจสิ... แต่พี่เชื่อว่ายาขอบยอมเสียใจแน่ ถ้าแลกกับการได้พบพนิดา

นักแสดง พี่... ทุกคนมีพนิดาเป็นของตัวเองทุกคนนั่นแหละ เพียงแต่เราอยากให้เขาเป็นพนิดาหรือเปล่า... ไม่มีใครหรอกที่จะมีชีวิตอยู่ร่วมกันโดยไม่ต้องปรับตัว ความรัก... มันก็เป็นแค่คำๆ นึง สุดท้ายใครจะเป็นคนที่ใช่ของเรามันก็อยู่ที่ใจของเราเองไม่ได้อยู่ที่อื่นเลย

ผู้กำกับ คุณคิดแบบนั้นเหรอ...

นักแสดง หนูไปก่อนนะพี่... หวังว่าพี่คงหาคำตอบของเรื่องเหล่านี้ได้ก่อนที่จะเข้าโรงละครนะ

นักแสดงเดินออกไป

10 INT. โลกในจินตนาการ - NONE

ผู้กำกับ คนดี... นับเวลาก็กว่าปีหรือเกือบสองปีแล้ว ที่ฉันได้ดูดาเต็มตาวันนี้ อย่างไรเรียกว่าดูเต็มตาคือดูใกล้ชิดและนานโดยฝ่ายหนึ่งไม่รู้สึกตัว จริงอยู่เราเพิ่งคุยกันได้เมื่อเร็ว ๆ ไม่กี่เดือนมานี้ แต่เวลาที่คุยได้แม้ในขณะเป็นพระ ก็เรียกไม่ได้ว่าดูเต็มตา ข้าที่จะไปนั่งพิศคนที่มานั่งพูดกับตัวนั้น เป็นกิริยาเลว การดูอย่างพิศเอาตามสบายใจ จึงมีโอกาสแต่ตอนที่ฉันนั่งที่โต๊ะคุณช่วง แล้วดาก็นั่งอยู่ทางขวาฉัน ที่นั่นฉันได้นั่งพิศดาแล้ว พิศดาอีก โดยดาไม่รู้สึกตัวเลย ไม่ได้พิศด้วยความรัก แต่ว่าพิศด้วยความอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่ความรัก ก็บอกไม่ถูกว่าเป็นอะไร ในขณะที่มองเอาข้างเดียวเช่นนั้นรู้สึกดาเป็นปัญหาที่ประหลาดที่สุดของฉัน เป็นสิ่งที่ไม่เข้าใจเป็นสิ่งที่สงสัย บอกไม่ถูกว่าดีหรือไม่ดี

วันนี้ฉันได้ดู พิศ เอาตามสบายใจ เช่นเดียวกับเมื่อครั้งก่อนโน้นอีกจากช่องบานพับหน้าต่าง ซึ่งกว้างราว 1 เซนติเมตร มันมากพอที่จะเห็นหน้าคุณได้ทางช่องแคบนั้น เป็นการดีคล้ายกับการวาดเขียนโดยตีตารางในแบบเสียก่อน สะดวกแก่การที่จะดูเพื่อลอกออกมาให้เหมือน ดูเฉพาะแก้มก็ได้ ดูเฉพาะตาก็ได้ ดูเฉพาะจมูกขึ้นไปถึงไฝก็ได้ แต่ที่มุมปาก ไม่เห็นรอยบุ๋มเลย รอยบุ๋มจะเกิดต่อเมื่ออยากพูดแล้วไม่พูดเท่านั้นเอง อย่าไปทำรอยบุ๋มนั้นกับใครนะคะดา

คนเรานี่มีความโลภเหลือเกิน ที่จริงฉันควรเกลียดพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ไม่มีดา แต่มันกลับเกลียดวันนี้ด้วยไปรู้สึกว่าอาทิตย์พรุ่งนี้เราจะไม่ได้พบกันทั้งวัน เที่ยวให้เบิกบานนะคะคนดี แต่อย่าทำปากบุ๋มกับใคร... ด้วยชีวิต ช.

ชายคนนั้นยืนเดียวดายอยู่กลางโรงละคร เสียงเพลงค่อยๆ แผ่วลง ไฟค่อยๆ ดับมืดลง

-- จบเรื่อง --